

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Antiocho. 131.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tabitur: siue in quempiam, cui iniuria inferatur, incidat, manum porriget. Denique nihil eorum, quæ ad ipsum attinent, prætermittet.

Antiocho. 131.

Vitium & homines à Deo auertit, & eos inter se disiunxit. Quamobrè illud quàm celerrimè fugere oportet, ac virtutem cōfessari, quæ & nos Deo conciliat, & inter nos connectit. Virtutis porrò ac philosophiæ regula est, simplicitas cum prudentia coniuncta.

Eutonio Diacono. 132.

Mat. 27. Et si Zosimus, qui Presbyteri speciem præfert, petulanti admodum tyrannide in te debacchatur: at tu tamen ea, quæ à Iudæis aduersus Dominum perpetrata sunt, cum animo tuo perpendens (quo tempore terra quoque ipsa mouebatur, & cōcutiebatur, locum, quò fugeret, quarens, vt ne scelus illud perspiceret, quod aduersus Deum quidem suscipiebatur, verùm carnem dumtaxat attingebat) fac strenuo ac generoso animo feras.

Timotheo Lectori. 133.

Exod. 21. Illud, Oculum pro oculo, & dentem pro dente, Iudæis à mansuetissima illa natura idcirco præscriptum ac lege sancitum esse opinor, non vt iis, à quibus iniuriam accepissent, veniam negarent, crudelèsque se præberent, quemadmodum censent Manichæi, qui verus Testamentum infestantur: sed vt eadem, quæ agunt perpeti metuentes, ab iniuria abstineant. Quod quanquam iustum & rationi consentaneum est, tamen diuina tranquillitas ad lenitatem & bonitatem spectās, hominèsque ad eam acuens, per id quòd eum, qui iniuriam intulit, vlcisci sanxit, supplicij metu peccata repressit & coërcuit. Nisi enim sit, qui lacessat, ne quidem erit qui vlciscatur. Quamobrem sapientiæ Legislatoris altitudinem animaduertant, ac non promptè temerèque ipsum vt sauum &

χέρη ὀρέξει. καὶ ἔδεν ὡς αὐτὸν ἠέκονταν.

Ἀντιόχῳ. ρλα.

Ἡ κακία καὶ θεῶν τοὺς ἀνθρώπους ἀπέστειλε, καὶ ἀλλήλων διέσπασε. ταύτην οὐκ ἔσθ' ἄρα τὴν φεύγειν καὶ διασκεῖν τὴν ἀρετὴν, τὴν καὶ θεῶν προσάγουσαν, καὶ ἀλλήλοις συνάπτουσαν. ἀρετῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ὄρος, τὸ μετὰ σωείας ἀπλάσσει.

Εὐτονίῳ Διακόνῳ. ρλβ.

Εἰ καὶ Ζώσιμος ὁ δοκῶν εἶναι ἀρεσβύτερος, σφόδρα τῆς καὶ σου τυραννίδι μεθύων παροίει, ἀλλὰ σὺ τὰ καὶ τοῦ δεσπότης δράματα γρηθέναι παρὰ τῆς Ἰσδαίων ἐπιστολῆς, ὅτε καὶ ἡ γῆ αὐτῆς ἐδοῦντο καὶ ἐκρεαδάνετο. φυγῆς ζητήσαι χροαί, ἵνα μὴ γέσσηται τὸ δράμα τὸ καὶ θεῶν μὲν πολυμάχων, σαρκὸς δὲ ἀπόμυρον, φέρε γενναίως.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ.

Τὸ ὄφθαλμὸν ἀπὸ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδὸν τὰ ἀπὸ ὀδόντος, οἱ καὶ γεννηθεῖσθαι τοῖς Ἰσδαίοις παρὰ τῆς ἡμερῶν ταύτης φύσεως, ἕχ' ἵνα ἀσιγῆσθαι αἰσι, καὶ πικροὶ τοῖς ἀδικουῦσιν, ὡς τοῖς μύχοις μανιχαῖοι, ἀφ' αἰσίου τῶν παλαιῶν διαβηκῶν, ἀλλ' ἵνα τῶν δέει τῶν παρὰ τὴν ἀρετῶν, ἀπέχωνται τῶν πολυῶν. εἰ καὶ δίκαιον καὶ εὐλογητὸν καὶ ἀκόλυθόν ἔστιν, ἀλλ' ἡ θεὰ γαληνοῦς εἰς ἡμεροῦς ταύτας βλέπουσα, καὶ εἰς ἀγαθότηα ὀρώσα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς ταύτην ἀλείφουσα, ἀφ' αἰσίου τῶν περὶ αἰσίου τῶν δραντῶν, τῶν φέρον τῆς πικρίας προσέειπε τὰ πάθηματα. τῶν γὰρ δραντῶν μὴ ὄντος, ἔδ' ὁ ἀμυρόμυρος ἔσται, συνεραῖα οὐκ ἔστιν ἡμῶν τῆς σοφίας τῆς γεννηθεῖσθαι καὶ μὴ ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' ὡς ἄμυρον καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων αἰσίου δρῶσαν.